

JENNA

Giovanni Pavoncella
Auteur van:
In vrijheid gebonden
Adem en Leef
Betragt

facebook.com/giovannipavoncella
website: <http://www.bravenewbook.nl/giovannipavoncella>

Omslagillustratie copyright © Hans Verbeek,
Illustraties Boskoop

www.hansverbeek.eu

Vanaf bladzijde 354 staan de vertalingen vanuit het Zweeds naar het Nederlands.

DEEL I

Jenna vindt hem leuke man en vraagt zich af wanneer ze hem weer zal zien, bijna drie dagen zijn ze samen geweest vanaf het moment dat hij voor haar stond en haar ten dans vroeg in het restaurant waar die avond een band optrad. Ze had hem al zien zitten alleen aan een tafeltje terwijl hij nog zat te eten, ze keken elkaar een moment recht in de ogen en ze dacht dat hij glimlachte naar haar. Ze was uitgenodigd door een paar collega's om die avond mee te gaan, die vonden dat het tijd werd dat ze weer aan het sociale leven deel ging nemen sinds dat ze alleen in Möln dal ging wonen omdat ze van haar partner gescheiden was. Rob was de eerste man waar ze belangstelling voor voelde en ze was blij verrast dat hij voor haar neus stond en netjes vroeg of hij deze dans van haar mocht. Hij was iets langer dan zij en rook lekker, hij danste goed en leidde haar de dansvloer rond terwijl zij volgde alsof ze het zo gewend was. Hij vroeg of ze het fijn vond dat ze beaamde omdat ze zich vertrouwd voelde in zijn armen waarna hij haar weer terug bracht naar haar stoel omdat dat zo hoorde, om een ander ook een kans te geven, maar bij de derde dans stond hij er weer. Ze vertelde hem dat het traditie was dat een jongen die de laatste dans met een meisje danste haar ook naar huis mocht brengen waarop hij antwoordde dat hij dan een optie wilde voor die dans, ze wuifde naar hem tegen het einde van de avond omdat de laatste dans er aan zat te komen. Hij stak zijn hand naar haar uit die ze greep en hij trok haar uit haar stoel, ze dansten een dans die bijna een kwartier duurde, een langzaam nummer waardoor ze zijn lichaam in de hare voelde omdat hij haar strak tegen zich aantrok al pratende om elkaar te leren kennen, een gesprek dat het hele weekeinde duurde want hij bracht haar thuis in haar auto. Ze vroeg aan hem of hij bleef maar dan moest hij wel op de bank want haar appartement was te klein voor een logé en ondanks dat ze hem heel aantrekkelijk vond was ze nog lang niet zover dat hij in haar bed paste. Hij vond dat best en hield zich aan haar spelregels en had geen verplichtingen waardoor hij tot maandag bleef. Vroeg in de middag vertrok hij weer met de trein richting Göteborg en verder naar Landvetter om terug te vliegen naar Nederland,

naar zijn werk. Ze begreep dat hij het bedrijf van zijn vader in de schoot geworpen kreeg omdat hij plotseling overleed, nu zo'n jaar geleden en dat hij zaken deed met bedrijven en opdrachten kreeg voor tooling, zoals hij dat noemde. Een heel andere man dan haar partner Åle Foxing die voor Nobel Industries werkt waar ze acht jaar mee samen woonde totdat hij een baan in China kon krijgen en hij zonder overleg besloot dat hij daar heen ging. Zij ging niet mee omdat ze haar werk niet op wilde geven op de spoedeisende hulp van het Universiteits Ziekenhuis van Göteborg. Ze is daar sinds twee jaar als arts toegevoegd aan een multi-disciplinair team dat zo goed als alle trauma's op kan vangen die binnenkomen, een positie waar ze voor gestudeerd en geknokt heeft en waar ze zich op haar plek voelt. Ze kwam na haar besluit tot de heftige conclusie dat ze eigenlijk op hem uitgekeken was waarop hij laconiek reageerde dat hij dat gevoel al tijden had waardoor hij begreep dat ze in Zweden bleef. Ze had daar last van omdat ze het gevoel had dat ze acht jaar had zitten te verprutsen, dat alles wat ze met hem had fake was, niet echt meer. Dat frustreerde haar waardoor ze even geen mannen in haar leven wilde totdat ze gewend was aan haar nieuwe leventje op haar appartementje in Mölndal, weg uit Göteborg waar ze al die jaren met hem had gewoond. En nu na acht maanden kriebelde het weer, ze vond Rob van Straaten een aantrekkelijke interessante man die veel zelfvertrouwen uitstraalde en geen maniertjes had. Hij was gewoon zichzelf zonder poespas met discipline om zijn zaak op de been te houden door klanten in Zweden te bezoeken waardoor ze hem ontmoette. Ze wist zeker dat hij weer terug zou komen want zijn kus op haar mond en zijn afscheidswaarden waren kort maar duidelijk.

Het voelde dusdanig goed dat ze meteen belde met haar vader waar ze de laatste maanden regelmatig mee praatte om stoom af te blazen als het leven een beetje tegen zat of als er iets bijzonders gebeurde of een herinnering die in haar gedachten schoot die ze met hem wilde delen. Dat ging gemakkelijker met hem dan met haar moeder die het gesprek altijd overnam en over haar eigen situatie of

problemen begon te praten, haar steeds weer wees op de gevaren van het leven en waar ze op diende te letten. Standaard elke keer hetzelfde waardoor ze meteen naar haar vader vroeg als ze haar moeder aan de lijn kreeg met de smoes dat ze hem iets te vragen had. Ze had veel aan haar ouders te danken als het om haar jeugd ging, tijdens haar schooltijd kreeg ze alle kans om zich te ontwikkelen waardoor ze lid werd van een fietsclub en verknocht raakte aan lange eenzame wandelingen. Samen met haar vader liep ze verschillende keren de Flållraven Classic en één keer met haar zus Hilde. Fantastische gebeurtenissen die de familieband sterker maakte en sfeerbepalend was tijdens de vakanties die ze elk jaar met z'n vieren doorbrachten op Gotland in een klein zomerhuisje dat haar ouders daar hadden gekocht vlakbij Slite aan de oostkust, vlak aan zee. Een krakkemikkig gebouwtje op een groot stuk grond tegen de bosrand dat door de tijden heen werd opgeknapt als ze daar waren en de keren dat zij samen met haar vader daar een dag of tien naar toe ging omdat het hoog tijd werd dat er reparaties voor de winter werden uitgevoerd. Daar bewaarde ze haar fijnste herinneringen aan omdat er dan altijd wat bijzonders gebeurde. Als het een heerlijke warme dag was waardoor haar vader besloot dat ze de hele dag gingen luieren op het prachtige witte strand waar het nooit druk was en je bijna geen toerist tegen kwam of om boodschappen te doen in Visby waarna ze gingen eten en daar de hele dag bleven rondhangen.

Ook toen ze besloot dat ze arts wilde worden kreeg ze alle steun waardoor ze op kamers ging wonen in Göteborg, ze studeerde aan de Universiteit van het ziekenhuis en koos tijdens haar studie voor spoedeisende hulp waar ze zich vervolgens op richtte om dat te bereiken.

-/-

Aan boord op de terugvlucht bladert Rob in zijn agenda wanneer hij terug kan naar haar. De gesprekken vorige week bij een aantal bedrijven waren goed verlopen, twee daarvan hadden hem toegezegd dat ze een aanvraag aan hem zouden sturen die hij zo spoedig mogelijk diende te beantwoorden. Hij vermoedde dat hij daardoor binnenkort weer een goede reden had om terug te keren naar Zweden en mocht dat te lang duren dan ging hij alleen voor haar omdat hij wat voor haar voelde. De openhartigheid en het gemak waarmee zij met hem omging gedurende het weekeinde leek alsof ze al tijden vrienden waren. Ze danste met hem terwijl hij dat bijna nooit deed waardoor ze samen het gevoel kregen dat het foutloos ging, gewoon omdat zij hem volgde en hij het eenvoudig hield. Ze had hem verteld over haar ex en hij merkte dat ze daar nog steeds moeite mee had waardoor hij geen avances naar haar maakte ondanks dat ze bij haar thuis een aantal keren tegen hem aanleunde tijdens de afwas of als ze elkaar passeerden in de nauwe gang waarna ze hem vluchtig op de wang kuste en hem met die stralende groene ogen aankeek. Ze voelde zich op haar gemak bij hem en hij was verrast dat hem dit overkwam vanuit het niets en ver van huis. Ondanks al die jaren Kaat, een tijdje wel en dan een tijdje weer niet als ze zich onrustig voelde door dat stabiele leventje bij hem, ze vond dat op den duur saai waardoor ze er ineens niet meer was en hij een telefoontje kreeg dat ze wat tijd voor zichzelf wilde en dat hij spoedig van haar zou horen. Het maakte hem niet uit, zij was al zestien jaar zijn beste vriendin, een jaar of vier ouder, die hij al kende sinds zijn achttiende. Een schat van een meid die er altijd was als er iets bijzonders in zijn leven gebeurde maar die steeds weer vertrok om na drie maanden, een half jaar en laatst pas na een jaar weer op te duiken. Dan was ze er weer mits hij niet een relatie had met een ander, waardoor ze eerst even belde om te vragen of ze nog in beeld was bij hem. Meestal was dat ook zo want hij was niet bezig om een vrouw te vinden, hij ging er vanuit dat hij wel een keer tegen iemand aan zou lopen waardoor er een vonk oversloeg. Dat was het afgelopen weekeinde nog niet het geval maar het zou hem niet verbazen dat het tussen

hem en haar ging gebeuren ondanks dat ze meer dan duizend kilometer bij hem vandaan woonde. Gewoon een ander leven met haar na al de problemen en ellende die hij het afgelopen jaar had meegemaakt toen hij tot de conclusie kwam dat het bedrijf van zijn vader er slecht voor stond. Dat was waarschijnlijk mede de oorzaak dat zijn vader aan een hartstilstand overleed en zijn leven op z'n kop kwam te staan omdat zijn moeder aan hem vroeg of hij alsjeblieft de zaak voort wilde zetten omdat zijn zus daar niet geschikt voor was.

Anna die hem belde dat ze hem wilde spreken, hij maakte een afspraak met haar in een restaurant om ongestoord te kunnen praten want zo wilde zij dat en hij wist meteen dat het over hetzelfde onderwerp zou gaan, de zaak van Pa die stuurloos was geworden. Aan het einde van het gesprek liet hij haar weten dat hij na zou denken over het verzoek van hun moeder, maar dat hij daar een paar weken voor nodig had. Ze spraken af dat hij meteen naar de zaak zou gaan om met de bedrijfsleider en de boekhoudster te praten over de stand van zaken die hij tot dan toe alleen nog maar kende van zijn korte bezoeken als hij in de buurt was.

Maar als mocht blijken dat de balans tegen deze verandering in zijn leven uit ging slaan dan zou hij dit meteen met haar en zijn moeder bespreken om gezamenlijk andere maatregelen voor de zaak te treffen. Desondanks verliet hij het gesprek met een kater omdat ze hem herinnerde aan haar grootste geheim dat ze met hem deelde op haar huwelijksdag, om zeker te stellen dat dat tussen hun tweetjes bleef en dat hij dit aan iemand mocht vertellen, ook niet aan Kaat. Ze bevestigde zijn vraag dat ze nog steeds een relatie had met Frank en dat ze niet zeker wist of Manon, haar tweede dochtertje, van hem was of van Albert. Hij had er nog nooit met iemand over gesproken, hij had dat bizarre verhaal meteen opgeborgen en wilde daar niet meer aan denken. Maar het feit dat zij nog steeds met Frank omging en zelfs niet wist van wie Manon was dat raakte hem toch wel en licht geïrriteerd reed hij terug naar zijn huis in Helmond. Tijdens de rit schiet in zijn gedachten dat zijn moeder zei dat Manon zo'n ander kindje was dan haar oudere zus, in alles en dat Anna grapte dat dat te

maken had met het tijdstip waarop je een kind verwekte, haar moeder kreeg daar een kleur van en de rest van de familie moest er hartelijk om lachen. Anna zijn oudere zus die zover hij zich kon herinneren dominant in hun gezin aanwezig was en het altijd beter wist, fantaserend over haar toekomst en bezig om er perfect uit te zien want mooi dat was ze en ze wond de jongens om haar vinger. Zoals Frank, haar eerste echte liefde die bij haar op de Middelbare School zat, die terug keerde in haar leven toen ze al samen woonde met Albert Schutte in Utrecht die in dat jaar afstudeerde als anesthesist, hij acht jaar ouder dan zij en nog steeds een studentikoos type, bezig met een goede carrière, golfer en lid van de Ronde Tafel. Een verstandshuwelijk als het om haar gevoelens ging bedacht Rob, dat ze met Frank een affaire had die blijkbaar tot op de dag van vandaag duurde omdat ze hem opnieuw ontmoette tijdens een school-reunie bijna een jaar voordat ze met Albert trouwde, nu al weer tien jaar geleden. Anna die hem aanmoedigde om de zaak over te nemen en Kaat ook, allebei vonden ze het een kans voor hem om zelfstandig te kunnen werken als eigen baas. Maar die stap kon hij niet van de één op de andere dag nemen omdat hij een goede baan had bij Rank Xerox waar hij verantwoordelijk was voor after sales. Hij reisde met regelmaat naar klanten overal in Europa en vooral omdat hij dit werk al jaren deed en leiding gaf aan een team van service- en onderhoudsmonteurs voelde hij zich gewaardeerd in deze harde Amerikaanse organisatie. Hij sprak met zijn directe baas over zijn situatie die hem zijn mogelijkheden schetste binnen het bedrijf omdat hij een 'rising star' was in zijn ogen vanwege de kansen die Amerika hem konden bieden alhoewel hij daar geen oren naar had, maar van hem kreeg hij geen steun om voor zichzelf te kiezen en de gok te nemen om zelf ondernemer te worden. Eigenlijk was Kaat de oorzaak dat hij een knoop doorhakte en koos want zij overtuigde hem ervan dat hij niet kon mislukken. De zaak zou het misschien niet overleven vanwege de vele adders die daar onder het gras zaten en een paar lijken in de kast die hij weg moest werken en op moest lossen. Maar mocht dat niet lukken omdat zijn vader te laat had ingegrepen

dan mislukte hij niet dan was de inspanning die hij er ingestoken had te laat en bleef hij dezelfde met al zijn capaciteiten waardoor hij in het wereldje van kopiëren, printen, mainframes, pc's en laptops altijd weer werk zou vinden, redeneerde Kaat. Hij trok haar uit haar stoel in zijn armen en danste met haar door de kamer zonder muziek en hij herinnerde zich dat hij tegen haar zei, 'als er één is die mij kent dan ben jij dat'.

De maandag daarop leverde hij zijn ontslagbrief in bij zijn baas die niet snapte waarom hij dit ging doen, waarom hij dit risico nam en een carrière bij Xerox op 'hold' zette. Onbegrijpelijk vond hij het en hij kon het niet nalaten te zeggen dat hij Xerox te kort deed gezien de mogelijkheden die ze hem hadden geboden waardoor het voor hun organisatie maanden ging duren voordat ze after sales weer in hun grip hadden. Uiteindelijk kwamen ze overeen dat hij over negen weken zou vertrekken waardoor hij op 1 maart met zijn werk begon als directeur van 'Van Straaten Tooling B.V.', bijna vijftien weken nadat zijn vader overleed.

Het pleziede hem dat het druk was op zijn afscheids-receptie en hij stak alle goede wensen en schouderklopjes in zijn zak als energie voor het ongewisse waaraan hij begon want de meesten vonden het fantastisch.

Intussen had de notaris alle stukken op orde gebracht en gestuurd aan de erfgenamen waarna hij die samen met zijn moeder en Anna ondertekende en hij zestig procent van de aandelen had en zijn moeder en zus elk twintig.

'Maak me rijk', zei Anna en ze omhelsde hem met een grijns waarna hij zijn moeder in zijn armen sloot die haar tranen niet kon houden.

'Aan het werk', zei de notaris die niet wist hoe hij met deze emotionele omstandigheden om moest gaan en werken dat deed hij, hij moest wel want er was veel te weinig werk. Zijn vader had al die jaren in de buurt opdrachten gevonden, bij Volvo in Born en Hijster en Smit in Nijmegen en bij een aantal andere kleinere bedrijven. Maar de crisis gooide roet in het eten en toen bleek dat het bedrijf te afhankelijk was van een paar klanten die ineens kleinere aantallen gingen bestellen.

Die informatie kreeg hij van Gerard Denissen de bedrijfs-leider en Denise Schoenmakers de boekhoudster waardoor hij zijn commerciële kwaliteiten toe ging passen op een nieuwe klantenkring. Gerard discussieerde met hem over andere bedrijven buiten Nederland die een deel van de oplossing zouden kunnen vormen waardoor hij werkte van half acht in de ochtend tot laat in de avond om offertes de deur uit te krijgen. Eerst nog gecontroleerd door Gerard maar in de loop van het jaar kreeg hij door hoe hij diende te calculeren om er ook nog een paar centen aan over te houden waardoor hij stap voor stap zijn plek vond in het metaalbedrijf en het personeel hem ging zien als hun baas die aan de kar trok. Hij zocht werk over de grens in Duitsland en België en besloot om het ook eens te proberen in Denemarken en Zweden, adressen die hij kreeg van klanten die hem er op wezen dat daar ook belangstelling voor zijn werkwijze zou kunnen bestaan, want dat was de sterke kant van zijn bedrijf. Hij maakte een goed omschreven offerte met een prijs en levertijd en kwam na opdracht exact na wat er schriftelijk was afgesproken, werk dat samen met zijn bedrijfsleider werd besproken waarna Gerard ervoor zorgde dat het geproduceerd werd en de planning bleef kloppen. Heftige tijden die er niet rustiger op werden als Kaat weer een tijdje in beeld kwam en een aantal weken bij hem bleef in zijn kubuswoning in Helmond want met haar was er altijd wat te beleven. Innemend als ze was vertelde ze hem haar hele doopceel over wat ze de afgelopen tijd allemaal mee had gemaakt, over haar stabiele baan bij een verzekeringsmaatschappij waar zij verantwoordelijk was voor polissen die te maken hadden met reizen en het verschepen van goederen. Ze zocht hem op in zijn bed als zij daar behoefte aan had, hij liet dat zo want hij voelde precies aan wanneer ze veranderde, dan ging ze naast hem op de bank zitten en vroeg wanneer hij onder de douche ging want dan kwam zij er meteen achteraan. Als het te lang duurde vroeg ze weer wanneer hij ging en dan wist hij hoe laat het was en had hij haar even daarna in zijn armen. Die mooie kop met dat korte krullende haar boven dat magere jongensachtige lijf met die kleine borsten die boven op hem klimt en zich te

goed doet aan zijn lichaam. Door omstandigheden kwam hij erachter dat Kaat last had van borderline-achtig gedrag, hij had daar nog nooit van gehoord totdat hij te maken kreeg met problemen die één van zijn medewerkers veroorzaakte waardoor hij betrokken werd in zijn herstel. De begeleidende arts legde hem uit wat de oorzaken waren van het onregelmatige gedrag die die man leek te hebben waardoor hij te pas en te onpas niet op zijn werk verscheen. Toen pas snapte hij Kaat en liet het zo, zijn beste vriendin liet hij niet in de steek en ze kon met hem doen wat ze wilde zolang hij vrijgezel was. Want zo nu en dan had hij een relatie die meestal maar een paar weken duurde, hij was nogal snel uitgekeken omdat de vonk niet oversloeg maar ook omdat hij het druk had waardoor die meiden begonnen te klagen omdat ze te weinig aandacht kregen.

‘Niet geschikt als ondernemersvrouw’, zei zijn moeder dan als ze vroeg hoe het ging met Patricia, Kim, Fleur en Sophie, meiden die hij het afgelopen jaar ontmoette en die hij weer liet lopen, gewoon omdat ze iets misten.

‘Inlevingsvermogen’, zei zijn moeder, ‘dat is het gebrek wat ze hebben, ze snappen niet hoe belangrijk jouw werk voor de zaak is’.

‘Hoe gaat het met Kaat’, vroeg ze nieuwsgierig, ‘is ze soms biseksueel omdat ze maar om je heen blijft draaien’. Hij ging daar niet op in, Kaat was Kaat.

Als hij in zijn auto zit en de A2 oprijdt belt hij met haar en vraagt of ze vanavond bij hem thuis komt eten en zegt erbij dat hij heel wat te vertellen heeft, ze spreken af om een uur of zeven omdat hij eerst nog een paar boodschappen moet doen. Hij belt met Gerard en vervolgens met Denise en laat zich informeren over de stand van zaken op zijn bedrijf en rijdt met een tevreden gevoel in zijn lijf naar huis.

-/-

Als Kaat aan het werk is dan heeft ze het gevoel dat ze het beste functioneert en goed in haar vel zit, dan is ze attent tegen haar collega's waar ze leiding aan geeft sinds dat ze verantwoordelijk is voor deze afdeling die de polissen beheert met betrekking tot reis- transport en schade-verzekeringen. Als het aan haar lag zou ze wel zeven dagen in de week willen werken omdat de tijd dan normaler voor haar verloopt, gewoon een beter ritme door de verplichtingen die haar werk veroorzaken. Als ze 's avonds wat later thuis is valt het nog wel mee, vooral in de winter als het vroeg donker is waardoor je er niet meer uit wilt, dan gaat de avond redelijk snel voorbij vanwege het klaar maken van het eten, het koken, tafel dekken en het verorberen van de maaltijd met altijd de radio aan. Ze vindt dit een prettig moment van de dag, zelfs het afruimen, afwassen en weer opbergen van alle spullen waarna het meestal na negenen is. De avond duurt dan niet meer zo lang en ze slaapt dan ook beter omdat het echt donker is, alsof dat beter past bij je nachtrust. Maar tijdens het weekeinde krijgt ze dat niet voor elkaar, dan moet ze zichzelf vermaken en daar is ze niet zo'n ster in, vooral in de zomer als de dagen langer lijken omdat de ochtend vroeg begint en de avond later valt dan komt ze zichzelf met regelmaat tegen en vraagt ze zich af waarom ze dit allemaal doet, wat de zin er van is waardoor haar zelfvertrouwen afneemt en ze een verkeerd zelfbeeld krijgt. Op haar werk heeft ze daar geen last van door haar rol die ze daar speelt, ze doet haar werk goed en weet waarover ze het heeft, gewoon omdat ze alle aspecten van een claim eerst goed leest in relatie tot de polis die de betreffende schade zou moeten dekken, waarna ze in discussie gaat met haar collega's om die zaak op te lossen. Ze weet donders goed dat ze een Einzelgänger is, een solist die haar eigen gang gaat waarin ze één man slechts sporadisch toelaat als ze overloopt van zelfvertrouwen. Zelfvertrouwen dat ze van hem krijgt die ze al kent vanaf zijn achttiende jaar toen ze hem ontmoette op een schoolfeest in zijn examenjaar. Hij zo'n vier jaar jonger dan zij, hij viel op omdat hij dat uitstraalde waardoor hij ouder leek dan die andere jongens die eerst een paar borrels

moesten drinken voordat ze wat tegen een meisje durfden te zeggen, laat staan dat ze durfden te dansen. Ze liep toen naar hem toe en vroeg hem ten dans waarop hij antwoordde dat als er één in de zaal was waar hij mee zou willen dansen dat zij dat was, maar dat hij jammer genoeg niet kon dansen. Kom maar had ze geantwoord, dansen met mij is een makkie en hij deed het.

Sindsdien was Robert haar vriend door dik en door dun, een gemakkelijk mens die zijn eigen weg in sloeg nadat hij voor zijn examen geslaagd was. Ze stond hem als enige op te wachten toen hij binnen de uitslag kreeg met een bos rozen achter haar rug want ze wist zeker dat hij zou slagen. Voor hem was het die dag de eerste keer dat hij een diploma haalde en de eerste keer dat hij klaar kwam in haar en ze had geen last van flashes omdat haar oom haar met regelmaat verkrachtte vanaf haar twaalfde jaar, ze genoot bij hem voor het eerst van het vrijen en dat maakte hem speciaal. Ze had nog geen vakantie genomen en hij wist nog niet wat hij ging doen totdat hij in september naar het Hoger Onderwijs ging in Eindhoven waardoor ze 's morgens aan het ontbijt aan hem voorstelde om samen een paar weken naar het zuiden te gaan met haar Deux Chevaux.

'Meen je dat', antwoordde hij toen verrast, waarna ze zei dat ze dan eerst nog wel vrij moest krijgen van haar werk, maar tien dagen later zat hij naast haar en gingen ze onderweg. Drie weken lang was de bedoeling maar zij hield dat niet vol en halverwege waren ze weer terug in Helmond waar ze hem afzette en zei dat ze hem snel zou bellen. Hij verblikte of verbloosde niet en kon zich voorstellen dat afspraken zo verliepen en had daar geen achterdocht bij. 'C'est la vie', zei hij lachend tegen haar, 'et à bientôt', waarna ze weer aan het werk ging en hoopte dat de weekeinden snel voorbij waren. Ze belde hem toen een tijdje niet ondanks dat hij in haar gedachten bleef maar ze voelde dat ze niet spoorde waardoor ze koos voor deze eenzaamheid.

Ze had het haar moeder nooit verteld en haar vader al helemaal niet omdat haar oom zijn jongste broertje was, zeventien jaar was hij toen hij niet van haar af kon blijven en op haar paste als haar ouders een avond uit waren of op visite gingen bij vrienden. Drie jaar duurde het omdat hij haar dreigde dat hij aan zijn broer ging vertellen dat zij hem verleidde en dat ze zich af moest vragen wie haar vader zou geloven. Tot hij op een keer weer aan haar kleren trok, in een reflex sloeg ze met een handspiegel tegen de zijkant van zijn gezicht waardoor het glas in de spiegel brak en een scheur in zijn oor veroorzaakte. Het bloedde verschrikkelijk en Vincente viel bijna flauw van angst omdat hij dacht dat hij dood ging, ze pakte een handdoek en drukte die tegen zijn oor, pakte zijn hand en zei tegen hem dat hij die daar vast moest houden. Ze belde daarna de burens en vertelde dat haar oom een ongeluk had gehad en naar het ziekenhuis moest, of ze hem konden helpen. Toen haar moeder 's avonds vroeg wat er was gebeurd zei ze dat ze dat beter aan haar zwager kon vragen die met het halfwasse verhaal kwam dat ze gestoeid hadden waardoor hij boven op de handspiegel viel die Katrina uit haar hand liet vallen. Haar moeder liet het er gemakshalve bij terwijl haar vader zijn broer geloofde en het voorval afdeed als een incident. Ze was bang van hem en vreesde voor de reactie van haar ouders als zijn misbruik bekend zou worden. Ze praatte er nooit meer over en was niet meer thuis als Vincente op visite kwam, ze was dan zogenaamd bij een vriendin terwijl ze in werkelijkheid door de stad zwierf. Daardoor kwam het verlangen om alleen te kunnen zijn waardoor ze besloot dat ze wilde gaan werken. Op haar zestiende haalde ze haar MAVO-diploma en solliciteerde meteen bij een verzekerings-maatschappij in de stad waar ze werd aangenomen op kantoor als typiste en als ze voldeed kreeg ze de kans om intern verder opgeleid te worden. Binnen een half jaar woonde ze op een twee-kamerflat, ondanks de protesten van haar moeder, waarna ze vier jaar later een appartementje kocht en daar woonde ze nu op haar achtendertigste nog steeds, alleen met één man in haar leven die ze vertrouwde, waar ze altijd weer terecht kon.

Hij belde zelf niet zo vaak om samen wat te doen want meestal is dat haar initiatief dus is ze nieuwsgierig wat hij te vertellen heeft omdat hij dat zo expliciet zei.

Als ze thuis komt neemt ze een douche en tut zichzelf op want je weet maar nooit wat voor een avond het met hem wordt, ze doet een jurk aan en schoenen met half hoge hakken en kijkt naar zichzelf in de spiegel en vraagt zich af of ze er zo aantrekkelijk genoeg uitziet voor een avondje met hem.

-/-

Als zijn moeder overlijdt is Jerk zesentwintig jaar, vier jaar nadat zijn vader door overmatig alcoholgebruik 's morgens niet meer wakker werd, hij heeft ze allebei zelf begraven vlakbij het huis waar zijn vader al vanaf zijn geboorte woonde, een Bulhus hoog in het noorden in het woud. Heel diep liggen zijn ouders niet in de grond door de rotsbodem die je daar onder op zo'n meter diepte tegen komt, daarom heeft hij nog een hoeveelheid grond over hen heen gelegd waardoor hun graf op een terp lijkt met daarop een tweetal grote ronde keien als een soort van grafsteen. Hij heeft de dood van zijn ouders niet gemeld op het gemeentehuis waar hun land onder valt, gewoon omdat hij niet of nauwelijks contact heeft met mensen zoals dat ook al was toen zijn ouders nog leefden. Zijn vader bracht hem vanaf zijn zesde jaar elke dag naar school zo'n vijftien kilometer van huis met een Hanomag Truck die nu achter de schuur weg stond te rotten sinds dat de versnellingsbak het begaf. Zijn vader die, voordat hij trouwde, zondags naar de Lutherse Kerk ging waar hij ook werd ingeschreven na zijn geboorte, maar hij kan zich niet herinneren dat hij ooit een kerkdienst had meegemaakt.

Na de dood van zijn vader heeft hij twee jonge Doberman Pinchers gekocht uit een nest in Umeå, twee reuen die hij strikt opvoedde ter bescherming van hun erf omdat hij het veilige gevoel van zijn vader miste. Sune en Sivar die blindelings naar hem luisteren op korte duidelijke commando's waar hij ze jarenlang in trainde waardoor ze uiteindelijk zelfs geen voedsel van zijn moeder meer aannamen. Op zo'n vijftig meter afstand spande hij rondom het huis drie schrikdraden, één vlak boven de grond, de tweede op ongeveer zeventig centimeter en de derde op één meter twintig regelmatig ondersteund door houten palen met een poort die altijd door zwaartekracht dicht viel. De schrikdraadapparatuur kocht hij in Störberg die hij aansloot op de diesel-generator om de batterij op te laden, hij leerde Sivar en Sune op die wijze dat ze zonder hem nooit verder mochten dan de omheining waardoor hij op den duur het schrikdraad af kon zetten. Sune die de leidende hond werd en Sivar de volger, toen hij ze blindelings kon vertrouwen nam hij ze mee op jacht, niet

als jachthond maar om ze vrij rond te kunnen laten lopen en hij testte ze of ze meteen op zijn commando's terug kwamen waarna hij ze een stuk gedroogd vlees gaf. Zijn moeder verliet het erf nooit en was alleen maar bezig met het huishouden, het wassen van kleren en bedden-goed, het zorgen voor de kippen, het bijhouden van de moestuin en het hakken van hout voor de winter. Ze maakte dagelijkse het eten klaar dat deels bestond uit vlees van konijnen, hazen, klein wild en gevogelte dat in één van zijn strikken werd gevangen. Van zijn vader leerde hij schieten met één van zijn twee wapens, een enkelloops kogelgeweer en een dubbelloops hagelgeweer. Als hij in de loop van september ging jagen voor de winter-voorraad verwijderde hij zelf ter plaatse de kop en de ingewanden van een wildzwijn, hert of eland en sneed er een stukje vlees af terwijl de honden zachtjes jankend op een afstand wachtten tot hij ze dat gaf, één voor één om vechtpartijen te voorkomen. De romp bracht hij mee in zijn bus, zijn moeder sneed de meest geschikte delen eraf die bijna drie weken in het zout werden gelegd. Het vlees werd daarna opgerold en ingebonden met touw waar een lus aan zat om de vleesklomp op te kunnen hangen in de nok van het dak van de schuur om de winter door te komen. Zij hield dat goed bij als het ging om de volgorde waarin je het op moest eten om te zorgen dat het vlees hen door de winter heen hielp die hier meer dan een half jaar duurt. Ze was voor hem zijn steun en toeverlaat omdat ze altijd hetzelfde bleef en nooit verzaakte geen stemmingen had en deed wat ze moest doen om daar te kunnen overleven. Ver van de bewoonde wereld je eigen land met huis en schuur waar het tijdens de korte zomer goed vertoeven was en in de winter hard werken om de zomer zonder kleerscheuren te halen. Het pad dat naar hun erf leidde begint zo'n anderhalve kilometer verderop, hij schermde dit af door aan het begin een bord te plaatsen dat het pad een doodlopende weg was. Op driehonderd meter vanaf de omheining had hij een slagboom over het pad geplaatst met een verbodsbord voor alle verkeer, daarnaast stond een paal waaraan een bel hing met een bord waarop de kop van

een Doberman stond met de tekst dat ze eerst moesten bellen om de honden in hun hok te kunnen doen. De enkele keer dat dit gebeurde blaften Sune en Sivar fel, waardoor een bezoeker een poosje wachtte en voorzichtig dichterbij kwam waarna Jerk hem ontving. Soms was het een postbode die tot de ontdekking kwam dat hij op het verkeerde adres was en zomers sporadisch een wandelaar die bezig was aan een lange tocht door dit onherbergzame gebied. Maar deze maatregelen zorgden er in ieder geval voor dat iemand niet plotseling onaangekondigd voor zijn neus stond. Elke week deed hij inkopen voor zijn moeder in een supermarkt, ook haalde hij water bij een benzinepomp omdat ze soms over te weinig water beschikten. Het regenwater werd opgevangen in een groot gespannen zeil dat met touwen tussen vier bomen hing, dat werd met de hand omhoog gepompt naar een groot vat dat op een houten stelling boven het huis uit toornde waardoor ze stromend water hadden. Water dat ze eerst kookte voordat ze het dronken of gebruikten via een andere leiding over het dak van de schuur naar een doucheplek, vooral als het water in de leiding door de zon was opgewarmd. In de dorpen rondom had hij geen contact met de bevolking, ze kenden hem niet omdat hij, net zoals zijn vader dat deed, nooit bij dezelfde winkel iets kocht, hij ging van het ene naar het andere dorp om inkopen te doen en vaak zat daar wel een paar weken tussen. Meisjes keken Jerk niet aan, hij merkte door de tijden heen dat de meeste mensen met een grote bocht om hem heen gingen als hij te dicht bij ze in de buurt kwam in een winkel of op straat. Gewoon omdat hij stonk dat hij niet in de gaten had en er verwilderd uitzag, zijn haar zat niet netjes maar was willekeurig rondom afgeknipt waardoor hij met half lang haar liep en meestal ook met een flinke baard en snor totdat zijn moeder vond dat ze hem weer eens een scheerbeurt moest geven. Vrienden had hij niet, ook niet toen hij tot zijn dertiende op de lager school zat waarna hij eigenlijk in de bossen verdween. Hij beschikte over een kleine bankrekening van zijn ouders waar hij een machtiging voor had, elke maand werd daar een kleine som geld op gestort door de overheid, naar hij later begreep een

sociale uitkering omdat zijn vader geen werk had. Eigenlijk was de bank het enige adres waar hij met regelmaat kwam omdat hij cash geld nodig had, daar vroegen ze zo nu en dan hoe het met zijn vader ging waarop hij meestal antwoordde dat ze het druk hadden met het bevoorraden voor de winter en dat begrepen ze daar maar al te goed als je in het woud woonde van god en iedereen verlaten en volkomen op jezelf aangewezen.

Hij was niet dom en hield dit verhaal vol, ook toen zijn moeder op negenenvijftig jarige leeftijd ziek werd en overleed, hij mocht van haar geen dokter halen en was diep verdrietig toen ze stierf waardoor hij voor zichzelf moest gaan zorgen.

Hij kon dat wel want zijn vader en moeder hadden hem alles geleerd tot en met het wassen van kleren en lakens, alleen koken dat ging hem niet goed af en het zorgen voor de moestuin daar had hij helemaal geen feeling voor.

's Avonds nam hij Suva en Sivar mee naar binnen om het gevoel te krijgen dat hij niet alleen was, hij ging vroeg naar bed en kwam er bij het krieken van de dag weer uit tijdens de lange dagen in de zomer waar een aantal weken de zon zelfs niet onder ging.

Hij beseftte dat hij alleen bleef en dat er geen vrouw was die met hem zijn leven wilde delen, want hij wist niet hoe hij een vrouw moest benaderen verlegen als hij was. Slechte ervaringen had hij met prostituees die hem zelfs niet voor meer geld wilden en tijdens een peepshow keek die meid hem verveeld aan terwijl hij probeerde klaar te komen wat niet lukte omdat hij afknapte op die griet. Toen besloot hij dat hij in de schuur een apart hok ging maken met een deur waarin een luik kwam te zitten, hij zette er het tweepersoons bed van zijn ouders in en legde elektriciteit aan vanaf het aggregaat, het begin van zijn plannen.

Op een adres ver weg van huis liet hij de gifgroene VW-bus zwart spuiten en op een autosloperij in de buurt van Runemo jatte hij twee oude kentekenplaten toen hij daar langs reed. In de gesloten laadruimte maakte hij helderder licht, hij legde er een matras in en verschillende sjaorbanden en nam een fles met ether mee die overbleef na de dood van

zijn moeder, waarna hij enkele oude kleding-stukken kapot scheurde en achterin gooide.

Hij zette de gestolen kentekenplaten op de bus en ging rijden, de eerste dag kwam hij terug zonder een situatie mee te maken die hij zocht, de week daarop probeerde hij het opnieuw in een andere richting maar ook die trip leverde hem niets op tot hij een paar dagen later bloed-nerveus Gävle binnen reed en daar rond toerde aan de buitenzijde van de stad en op een verlaten landweg een vrouw zag wandelen die hij passeerde, hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag dat het een jonge vrouw was. Hij stopte een paar honderd meter verderop en deed de twee achterportieren open, pakte de reserve-band en de krik en legde die in de berm alsof hij een lekke band had, pakte een doek en deed daar een scheut ether in totdat zij langs liep, vriendelijk goedemorgen zei en verder liep waarna hij achter haar aan ging en van achteren beet pakte. Ze liet een gil en worstelde meteen om los te komen terwijl ze tegen hem vloekte tot hij het doek over haar mond legde en hem daar stevig tegen aan hield waarna ze na een tiental seconden verslapte en hij haar achteruit naar de bus sleepte en voorzichtig in het laadruim legde, de band en krik inlaadde en de deuren achter zich sloot. Hij had geen notie hoeveel ether er nodig was om haar een uur of vier stil te houden dus deed hij nog een hoeveelheid op het doek en hield dat tegen haar mond en neus, daarna legde hij haar goed neer op het matras en sjoerde haar vast met een aantal banden terwijl haar handen en haar voeten met touw bij elkaar gebonden werden. Al met al duurde het nog geen kwartier tot hij de motor startte en richting huis reed.

Tilde Forsberg werd langzaam wakker, ze wil zich oprichten maar ze is nog vast gebonden waarna langzaam de contouren van de ruimte zichtbaar voor haar worden, een houten hok zonder ramen maar met een deur waar een luik in zit dat open staat, ze ligt op een bed met haar voeten gebonden aan de bedrand en haar handen samen gebonden op haar borst. Ze wil schreeuwen maar ze brengt slechts een schrill geluid voort en ze schrikt zich te barsten

als zijn kop in het open luik verschijnt, ondanks dat hij zich geschoren heeft en de langste stukken van zijn haar heeft afgeknipt. Ze wil tegen hem schreeuwen maar krijgt geen woord over haar lippen waarna hij haar vertelt dat hij haar los zal maken als ze zich gedraagt. Hij legt haar uit dat ze niet weg kan komen door een omheining waar stroom op staat en dat zijn honden haar zullen waarschuwen als ze te dicht in de buurt van het hek komt en ze niet moet proberen er overheen te stappen want dan hebben de honden haar al te pakken. Ze moet het huishouden voor hem doen, de moestuin bijhouden en voor de kippen zorgen, het eten klaar maken en alles zoveel mogelijk netjes houden, hij zorgt voor het hout voor de winter en jaagt op wild en gevogelte voor het eten. Hij vraagt of ze hem begrepen heeft waarna ze stotterend vroeg waarom hij dit deed, waarom hij haar van haar vrijheid beroofde en of hij beseftte dat dit een zware misdaad was waar hij niet op reageerde. Hij vroeg weer of ze hem begrepen had want dan zou hij haar los maken en haar slaapplaats wijzen in het woonhuis beneden, een kleine kamer die vroeger van hem was geweest. Ze knikte, hij opende de deur en stapte naar binnen, ze griezelde van hem, hij stonk een uur in de wind terwijl hij haar los maakte waarna hij zich meteen omdraaide en wegliep waarbij hij de deur open liet staan. Ze ging op de rand van het bed zitten en barstte in tranen uit, ze gierde het uit van verdriet en angst. Na een minuut of twintig vermande ze zich en ging staan, langzaam liep ze het hok uit de schuur in naar het licht buiten van de ondergaande zon, ze bukt om door de lage deur heen te stappen en kijkt onzeker om zich heen, ze voelt haar hart in haar keel kloppen want waar ze ook kijkt ziet ze alleen maar bomen en links van haar een klein houten huis. Als Sune haar ziet springt hij op en rent op haar af met Sivar er achter aan, ze schrikt zich een ongeluk als ze de honden op zich af ziet komen, ze hoort een korte schreeuw waarop beide honden meteen stoppen, zich omdraaien en rustig terug lopen. Doodsbang is ze terwijl ze een paar stappen in de richting van het huis zet waarop hij in de deuropening verschijnt en zegt dat ze binnen moet komen. Hij maakt haar wegwijs in

de keuken die bestaat uit een houtkachel met een kookplaat en een deurtje waarachter een ruimte zit om je brood in te bakken, een houten plank met een zinken bak is de aanrecht met vlak daarnaast een schouw waarin een houtkachel staat om het huis te verwarmen. De kamer bestaat uit een eettafel met vier stoelen en drie versleten fauteuils rond een salontafeltje, geen TV maar wel een radio. Stroom had het huis alleen als de generator aangezet werd om een deel van het erf te verlichten en een aantal lampen in het huis en in de schuur, maar zoals Tilde begreep, als het donker werd werden er olielampen aangestoken. Hij laat haar de slaapkamer zien met een éénpersoonsbed en een houten hang- en legkast en vertelt haar dat ze een boodschappenlijstje moet maken met spullen die ze nodig heeft dan gaat hij die voor haar halen. Vervolgens zegt hij dat hij boven slaapt in de ouderslaapkamer en dat ze, net zoals zijn moeder deed, de bedden één keer in de week moest verschonen waarna hij haar de linnenkast laat zien waarin lakens, slopen, dekens en handdoeken liggen, niet al te netjes opgevouwen want daar was hij niet handig genoeg voor. De honden bleven 's nachts los buiten en hadden een groot dierenverblijf waarin ze konden slapen en waken, alleen als het in de winter te koud werd of als het hard sneeuwde dan haalde hij de honden naar binnen. Hij laat haar buiten zien waar ze kan douchen tussen drie houten panelen die tegen het toilethok aangebouwd zijn en hij legt haar uit dat ze niet in de poepemmer moet plassen maar daarbuiten omdat het anders zo gaat stinken en dat hij elke week de emmer leegt in het bos. Ze begrijpt dat ze op moet letten of de zon schijnt want dan wordt het water in de lange slang opgewarmd waardoor ze een paar minuten een kleine warme straal heeft tijdens het douchen en ze moet het regenwater dat wordt opgevangen in een zeil omhoog pompen naar het vat. Hij doet dat meestal maar soms zal zij dat ook moeten doen als hij weg is en het mocht regenen want water was belangrijk. Die avond helpt ze hem om het avondeten te maken, in stilte. 's Avonds verschoonde ze het bed waarin ze ging slapen met de lakens, een sloop en dekens die in de

linnenkast lagen. Moe van het huilen viel ze uiteindelijk in slaap waarna ze vroeg in de ochtend weer wakker werd, ze kleedde zich aan en liep naar buiten naar het toilet, Sune stond vlak bij de deur toen ze die weer open deed en draaide van haar weg toen ze terug liep richting het huis om het ontbijt klaar te maken.

Ze maakte een boodschappenlijstje omdat hij daarom had gevraagd en omdat ze van alles nodig had om voor zichzelf te kunnen zorgen, van tandpasta tot handdoeken en van onderbroeken tot een regenjack.

Vlak voordat hij vertrok gaf hij een commando aan Sune en Sivar en zegt terloops tegen haar dat ze uit de buurt van de omheining moet blijven. Ze merkt meteen dat de honden waakser zijn als hij met zijn bus vertrokken is en ze neemt zich voor om dicht bij het huis en de schuur te blijven om een confrontatie met één van de honden te vermijden.

Hij rijdt langs verschillende dorpen en koopt overal wat van de boodschappenlijst die hij heeft meegekregen, bij een drogisterij koopt hij tandpasta, een tandenborstel, zeep, een haarborstel, een nagelschaartje met een vijl, deodorant en een parfum en een grote verpakking damesverband die de verkoopster demonstratief afrekent als hij met zijn mandje bij de kassa komt. Het interesseert hem niet wat ze daar van denkt, gewoon omdat het maanden kan gaan duren voordat hij hier terug keert. Bij een doe-het-zelf-zaak koopt hij een winterjack met uitneembare voering vanwege de komende winter en veertig kilometer verderop koopt hij in een dames- en herenmodezaak alle kleding die op het lijstje staat. Vlak voordat hij in de buurt komt van zijn huis stopt hij in het nabij gelegen dorp om fruit en wat verpakte levensmiddelen te kopen waarna hij richting huis rijdt. Niemand heeft aan hem gevraagd voor wie de damesspullen waren of het jack dat duidelijk te klein voor hem was, ongeïnteresseerd pakten ze de spullen in en rekenden met hem af en keken niet eens op toen ze hem hoorden wegrijden in zijn zwarte VW-bus, opgelucht dat die slecht ruikende en wild uitzierende man uit hun winkel verdwenen was. Als hij thuis komt maakt hij eerst het eten klaar voor zijn honden die enthousiast bij de poort staan als ze de

auto aan horen komen, ze blaffen niet maar schudden met hun gekorte staarten omdat ze weten wat er gaat gebeuren. Hij roept naar Tilde die uit de woning komt en wijst naar de tassen met spullen die hij mee heeft gebracht en zegt dat ze alle merken uit de kleding moet halen voordat ze die gaat gebruiken waarna hij in de schuur verdwijnt om het eten klaar te maken. Sivar en Sune blijven buiten onrustig op de grond liggen in afwachting van het vlees dat ze krijgen, als hij naar buiten komt met een honden-bak roept hij Sune terwijl Sivar blijft liggen en op zijn beurt wacht, getraind als hij is. Als hij daarmee klaar is doet hij de deur open van het hok dat hij gemaakt heeft en kijkt of alles op z'n plek ligt en besluit dat ze vanavond daarin terug moet.

's Avonds aan tafel tijdens het eten vraagt ze aan hem hoe hij heet.

'Jerk', antwoordt hij.

'En je achternaam', vraagt ze verder.

'Dat doet er niet toe', zegt hij en vervolgt, 'ik wil dat je na het eten terug gaat naar het hok in de schuur'.

'Waarom', vraagt ze, 'ik heb toch een kamer in het huis'.

'Dat vertel ik je daar wel', antwoordt hij lomp, waarna ze zwigend verder eten en Tilde een ongerust gevoel krijgt. Ze ruimt langzaam af en neemt de tijd om alles af te wassen en op te bergen en kijkt zo nu en dan naar buiten wat hij aan het doen is en ze ziet dat hij nog steeds hout aan het hakken is. Als hij haar ziet wijst hij dat ze naar dat hok moet waarop ze besluit om daar heen te gaan.

Als ze binnen komt gaat ze op de matras zitten en wacht af wat hij te vertellen heeft en waarom ze dit moet en ze vreest het ergste. Ze schrikt als de deur in het slot valt en hij het luik open doet zodat ze alleen zijn hoofd ziet.

'Kleed je uit', zegt hij.

'Nee', roept Tilde, 'nee, alsjeblieft niet'.

'Kleed je uit', zegt hij wat harder, 'nu'.

'Nee, ik wil dit niet', schreeuwt ze.

'Kleed je uit of ik jaag Sune naar binnen', roept hij tegen haar door het luik.

Tilde giert het uit en reageert niet op zijn geschreeuw, schokkend met haar lichaam van het huilen ligt ze als een foetus op het bed en is niet meer aanspreekbaar.

Jerk weet hier geen raad mee en stopt, doet de deur van het slot en loopt naar buiten.

Als ze gekalmeerd is voelt ze hoe koud ze het heeft en ze loopt onzeker terug naar huis waar hij aan de eettafel zit, ze gaat tegenover hem zitten en vraagt met trillende stem, 'waarom doe je dit'.

Hij schuift ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel en antwoordt zonder haar aan te kijken, 'het zijn mijn spelregels, als ik zeg wat je moet doen dan doe je dat, net zoals het huishouden'.

Hij staat op en loopt naar buiten, controleert de poorten en aait zijn honden, als hij weer binnenkomt zegt hij welterusten en loopt de trap op naar boven. Tilde zegt niets, ze gooit wat houtblokken in de houtkachel en zet de luchtschuif wat dichtter om te zorgen dat het vuur de hele nacht aanblijft, ze kleedt zich om en kruipt in bed.

Ze staart naar het plafond en denkt na over wat haar overkomt, de situatie waarin ze is beland en beseft dat hij haar niet meer laat gaan, dat ze gevangen zit en hij haar in zijn macht heeft.

Ze mijmert dat huilen geen zin heeft, dat ze assertiever tegen hem in moet gaan om op de been te kunnen blijven ondanks dat ze zeker weet dat hij haar weer in dat hok terug stuurt om naar haar te kunnen gluren, want iets anders kan het niet zijn. 'Zolang hij maar van me afblijft', denkt ze en ze neemt zich voor om beter op te letten waar ze zich bevindt, ze moet het dagelijks ritme van Jerk beter in beeld krijgen en proberen om vriendjes te worden met de honden, hoe dat weet ze nog niet maar ze gaat het wel proberen. Ook welke maand het is en de dag, tien dagen geleden is ze ontvoerd op een donderdag dus nu moet het zaterdag zijn het laatste weekend van september. De volgende dag, als Jerk weg is om te gaan jagen en de vallen te controleren, haalt ze het kastpapier los op een legplank van de broodkast en krast haar naam en geboorte-datum erin, 19.07.76 met daaronder een S voor september en 25z voor zaterdag de vijfentwintigste en legt het papier terug. Het was nog niet echt koud maar de winter was onderweg en de dagen waren al veel korter.

Een week later stuurt hij haar weer het hok in, in eerste instantie weigert ze weer om zich uit te kleden waarop hij gefrustreerd reageert en Sune roept.

‘Kleed je uit’, zegt hij opnieuw tegen haar en geeft Sune een commando die grommend tegen de deur krabt.

Ze geeft zich over en begint zich traag uit te kleden.

‘Helemaal’, roept hij door het luik. Ze blijft naar beneden kijken en voelt zich waardeloos en hoort aan de andere kant van de deur een schurend geluid.

‘Ga op je rug liggen’, zegt hij zwaar ademend en even later, ‘doe je benen wijder’. Ondanks alle emoties die ze voelt en het afgrijzen dat de overhand neemt beseft ze dat hij staat te masturberen. Even later trekt hij het luik dicht en vlak daarna hoort ze dat hij het slot eraf haalt, ze kleedt zich weer aan en loopt naar buiten naar de douche, ze merkt nauwelijks dat het water koud is en wast ze zich van boven tot beneden alsof ze onder het vuil zit.

Eén tot twee keer in de week stuurt hij haar het hok in en zegt welke houding ze aan moet nemen. Na een week of vijf komt hij met een glad stuk rondhout en zegt dat ze die in haar vagina moet steken.

‘Ben je nou helemaal gek’, zegt ze, ‘denk je echt dat ik dat ga doen, is het niet genoeg wat ik allemaal voor je moet doen en nu ook nog dit’.

‘Je moet doen wat ik zeg’, antwoordt hij koud, ‘je kent de consequenties en hij roept Sune weer. Walgelijk vindt ze het en er knapt iets in haar als ze doet wat hij zegt en ze besluit dat ze alles op alles gaat zetten om weg te komen van deze plek.

-/-

Donderdag vroeg in de ochtend rijdt Rob richting Venlo naar de Duitse grens, hij verwacht dat hij tegen het einde van de middag bij Jenna is die enthousiast reageerde op zijn komst. Ze vertelde dat ze voor hem zou koken en dat hij weer op de bank mocht slapen, om elf uur 's avonds had ze haar laatste nachtdienst had en vrijdagmorgen kwam ze thuis waarna het lange weekeinde zou beginnen. Elke keer als hij moest tanken nam hij een pauze van een half uur om van de inspannende rit een beetje bij te komen, hard rijden vond hij absoluut fantastisch maar die lol ging er gauw vanaf vanwege de risico's en het versleten gevoel dat je ervan kreeg want je moest over een goede conditie beschikken om die rijstijl vol te houden. Het was een eye-opener voor hem omdat hij het eigenlijk al gezien had halverwege zijn reis en toen nog door Denemarken moest naar Kopenhagen en verder naar Helsingborg en dan moest hij nog zo'n 200 kilometer en toen al bedacht hij dat hij het hele stuk ook weer terug moest ondanks de kou die hij voelde door zijn motorkleding. Desondanks waren er momenten dat hij volop genoot van zijn trip, toen hij de pont opreed bij Putgarden en er weer af reed met een aantal collega's die een berg lawaai produceerden. De rondweg ten zuiden van Kopenhagen en de weg naar Helsingor was een rustige rit waarna hij weer een poosje uit kon rusten op de pont naar Helsingborg. Tegen zessen als het al donker is stapt hij van zijn motor af nadat hij geclaxonneerd heeft dat hij is aangekomen, hij zet z'n helm af en maakt zijn rijlaarzen wat losser en hoort van boven, 'Hej Rob, wacht dan kom ik naar beneden'. Even later komt ze hem met een brede glimlach tegemoet en zegt, terwijl ze in zijn armen loopt, 'hoe gaat het, heb je een vermoeiende tocht gehad want je ziet er redelijk versleten uit', en ze kust hem op zijn wang, waarna ze met beide handen zijn gezicht beet pakt en hem in zijn ogen kijkt. 'Ik was vanmiddag al om twee uur wakker', zegt ze, 'en daarna kon ik het vergeten zo gespannen was ik dat jij er aan kwam'. 'En', vraagt Rob, 'valt het tegen'.

'Nee, helemaal niet, de spanning is weg, je bent er', en ze slaat haar armen weer om hem heen en fluistert in zijn oor, 'ik ben blij dat je er bent'.

'Ik ook', antwoordt hij en wrijft met beide handen over haar rug, 'blij dat ik jou weer zie'.

Hij kan zijn motor in het berghok zetten die bij haar flat hoort, Jenna is naar boven gegaan om het eten klaar te maken en hoort een paar minuten later de bel dat hij voor de deur staat. Hij loopt naar binnen met zijn backpack waarop ze zegt, 'volgens mij kan je eerst beter een douche nemen en jezelf een beetje opfrissen, kijk maar in de spiegel dan zie je wat ik bedoel', en ze loopt voor hem uit naar de douchecel. Hij moet lachen als hij zijn kop in de spiegel ziet die grijs ziet van het stof en het vuil dat in zijn gezicht en in zijn hals is gekropen omdat hij een aantal keren langzaam reed en zijn helm open hield.

'We eten over twintig minuten', zegt ze terwijl ze de deur achter zich dicht trekt. Netjes aangekleed, in een spijkerbroek met een overhemd met daarover heen een pullover, zit hij een kwartiertje later tegen over haar aan de keukentafel die zij heeft gedekt en opgefleurd met twee brandende kaarsen op een kandelaar. Tegen elfen valt hij als een blok in slaap op de bank in de woonkamer, zij is al driekwartier geleden vertrokken om op tijd op haar werk te zijn, aan tafel heeft ze hem een routekaartje gegeven om morgen met zijn motor te gaan rijden over de binnenwegen aan de kust naar het zuiden en via de oostkant over de 158 weer terug, want als ze thuis komt tegen achten dan gaat ze eerst tot één uur slapen en daarna was ze van plan om hem mee te nemen richting Göteborg. Hij heeft zijn bed opgemaakt, zijn tanden gepoetst en een boxershirt met T-shirt aangetrokken waarna hij onder de dekens kruipt en zijn armen onder zijn hoofd vouwt. Hij glimlacht bij de gedachten aan deze dag, de vermoeiende rit met dit leuke resultaat dat hij weer bij haar op de bank ligt.

Hij belt nog even met zijn moeder om haar gerust te stellen dat hij goed is aangekomen en draait zich om.

Na drie dagen zoeken vindt Jerk Tilde terug, doodgevroren in de sneeuw. Een paar dagen daarvoor had ze 's nachts weten te ontsnappen tijdens een hevige sneeuwbuï die elk geluid dat je buiten maakte absorbeerde, hij had de honden die avond binnen gehaald en mee naar boven genomen en Tilde was die nacht verdwenen zonder dat de honden in de gaten hadden dat ze de poort uitging. Ze moest dat de afgelopen maanden gepland hebben dacht hij achteraf, omdat deze condities het meest geschikt waren om een poging te wagen en ze had alle kleren aan die je tegen dit weer aan moest trekken inclusief de gewatteerde laarzen die hij voor haar had gekocht.

Kwaad was hij, ontzettend kwaad dat hij er was ingetuind. De afgelopen tijd had hij gemerkt dat Sivar meer naar haar toetrok, subtiel deed ze dat als hij er niet was, met regelmaat moest hij ingrijpen en hem terug sturen naar zijn plek in het hondenverblijf. Onmiddellijk ging hij naar haar op zoek, maar alle sporen waren dichtgesneeuwd en hij had geen idee in welke richting ze weg was gelopen. Hij maakte zich nog geen zorgen omdat je in dit weer niet meer dan twee en een halve kilometer per uur aflegt, grof weg was ze nu een uur of zes weg dus nam hij aan dat ze ongeveer tien kilometer had afgelegd inclusief een aantal pauzes om op adem te komen. Hij voerde zijn honden en gaf het commando dat ze moesten waken, hij liep naar het berghok en pakte zijn geweer en begon in grote cirkels weg van het huis te lopen om een spoor van haar op te pikken.

Uren later in oostelijke richting op nog geen twee kilometer afstand van het huis vond hij haar spoor, een diepe laarsafdruk onder een spar waardoor de sneeuw de afdruk niet dicht had gesneeuwd. Hij was opgelucht, ze liep in een richting waar over een afstand van zestig kilometer geen kraai te vinden was en besloot om naar huis te gaan en morgen verder te zoeken. Drie dagen later vond hij haar onder een struik, het leek of ze lag te slapen maar ze had blauwe vlekken in haar gezicht en ze ademde niet meer, de kou had het van haar gewonnen waardoor ze in haar slaap was gestorven. Hij ging terug naar huis en pakte zijn bus en reed zo dicht mogelijk naar de plek waar ze lag, hij trok een paar handschoenen aan en haalde een grove bruine

deken achter uit de auto en opgevouwen bouwplastic, zonder haar aan te raken trok hij het plastic onder haar door en trok haar op het plastic onder de struik vandaan waarna hij haar daarin rolde en een touw er omheen sloeg om het geheel bij elkaar te houden. Daarna vouwde hij de deken uit en trok haar daarop waarna hij de deken dicht vouwde, haar oppakte en voorzichtig achter in de bus legde en vast sjoede met twee banden. Later, in het pikkedonker op een verlaten landweg ten zuiden van Gävle, legde hij haar ingepakte lichaam in een greppel dusdanig dat ze zichtbaar was bij daglicht, op deze wijze zou men kunnen denken dat de dader in deze buurten vertoefde. Maar voor zichzelf had hij het goede gevoel dat haar ouders, familie en vrienden haar terug kregen en afscheid van haar konden nemen, waarna hij terug reed naar huis en concludeerde dat hij een andere vrouw nodig had.

-/-

Jenna pakt zijn hand als ze naast elkaar zitten in het vliegtuig dat ze naar Sundsvall brengt, ze kijkt wat gespannen want vliegen is niet echt haar hobby en ze knijpt hem als de kist los komt van de startbaan. Ze hebben naar dit lange weekend uitgekeken om te kunnen skiën vlak tegen de grens van Noorwegen. Ze had zijn enthousiasme getemperd dat hij niet moest verwachten dat hij kon skiën op pistes zoals in Oostenrijk want Tännadalen was anders. Ze had een auto en de skihut gehuurd die op de helling van het gebergte ligt en vertelde hem tijdens hun laatste telefoongesprek dat dat niet zo luxe was als hij gewend was. Elke dag moesten ze tankjes met water meenemen, houtblokken en alles wat ze nodig hadden om te kunnen eten en drinken en dat ze zich in het dal konden douchen in het gebouw van de receptie. Toen ze daar aankwamen was het warm in de hut maar daarna moesten ze er zelf voor zorgen. 'Laat dat maar aan mij over', zei ze, 'ik ben daar al een paar keer geweest'.

Het was koud toen ze met een zaklantaarn in het donker van het parkeerterrein de berg opliepen en na vijf minuten lopen de deur openden waarna ze alles op zijn plek begon te leggen in de keuken, de wasruimte met chemisch toilet en in de kasten voor de kleding en ze zette de draagbare radio aan. Hij liep terug het dal in om in de winkel nog een paar zakken hout te halen want ze wilde zeker weten dat ze het warm genoeg hadden waardoor er niet werd bespaard op hout. Toen hij voor de tweede keer moeizaam het bergpad opliep betrapte hij zichzelf erop dat hij volkomen ontspannen was en vanaf het moment dat hij haar in zijn armen trok niet aan zaken had gedacht, iets dat altijd bij hem speelde op elk willekeurig moment maar sinds vanmorgen was hij los van zijn bedrijf en dat was een bijzondere ervaring.

Zij wilde boven slapen in het stapelbed omdat het daar wat ruimer was en hij komt tot de conclusie dat zijn bed nauwelijks ruimte biedt voor een vrijpartij als het daar al van mocht komen ondanks dat hij daar toch wel rekening mee hield.

Ze hadden daar geen afspraken over gemaakt en hij had niet aan haar gevraagd of er andere spelregels van toepassing waren als ze samen in die blokhut terecht kwamen want alles was anders hier in het noorden met een dikke laag sneeuw en een graad of tien onder nul. Hij liet het zo onder het eten dat ze samen klaar maakten, een kant en klare maaltijd die ze opwarmde in een pan op de houtkachel terwijl hij de tafel dekte, een half litertje rode wijn open trok en een kaars aanstak.

‘Het is goed dat je mij gewaarschuwd hebt voor dit avontuur, want dit is spartaans vergeleken met Oostenrijk’, zegt hij, ‘even douchen is er niet bij en als ik dat ga doen moet ik eerst muntjes kopen’.

‘Ik vind dit heerlijk, alles heel eenvoudig en dat je moeite moet doen om het weekend door te komen, er is geen tijd voor rust overdag behalve als je in het dal in de zon gaat zitten als die schijnt. Als je gaat slapen en dan moet je ook nog om de twee uur de kachel in de gaten houden dat die niet uit gaat omdat die op een laag pitje staat want anders wordt het hier snel koud’, vertelt ze.

‘Hoe doe je dat dan overdag’, vraagt Rob.

‘Als het goed gaat blijft hij wel een uur of zes aan, ik stapel het hout hoog op en knijp de luchtinlaat waardoor het vuur smooit maar aanblijft omdat er veel hout in de kachel zit, als we dan geluk hebben is hij nog aan als we terug komen en is het ook niet echt koud en kost het weinig moeite om de kachel weer warm te stoken door er nieuw hout bij te leggen’, zegt ze met een grimas terwijl ze haar glas heft en naar hem toost.

‘Älskar dig’, antwoordt hij en heft zijn glas.

‘Ah, je bent Zweeds aan het leren’, zegt ze verrast terwijl ze een kleur krijgt en ze pakt achter haar stoel haar tas.’

‘Kijk’, zegt ze en ze pakt een boek, ‘ik ben Nederlands aan het leren, thuis heb ik ook nog cassettes om woorden zo goed mogelijk te leren uitspreken’.

‘Otrolig’, zegt Rob met een lichte verbazing in zijn stem.

‘Wauw’, antwoordt ze, ‘je bent echt bezig’.

Als ze samen de afwas doen en hij de boel afdroogt en terug legt op hun plek draait hij achter haar langs om bij een kast te kunnen komen waardoor hij haar tegen het

aanrechtje aandrukt, ze duwt zachtjes met haar kont terug terwijl hij de borden op de plank legt waardoor ze voelt dan zijn lid hard wordt en ze duwt nog een keer.

Hij fluistert in haar oor, 'vrijen we in een stapelbed, ik bij jou of jij bij mij', terwijl zijn hand haar borst omsluit.

Ze draait zich om en pakt met beide handen zijn gezicht beet, zoekt zijn mond en kust die zachtjes waarna ze hem stevig pakt en haar tong naar binnen drukt en langzaam woelend op onderzoek gaat.

'Blijf je bij mij dan', vraagt ze, 'heb je voldoende geduld totdat ik klaar ben om naar Nederland te komen'.

'Gift dig med mig', vraagt Rob.

Jenna kijkt hem met grote verbaasde ogen aan.

'Meen je dat', vraagt ze, 'je kent me pas 5 maanden'.

'Ja, ik meen het, ik wil jou, ik voel dat gewoon zo', antwoordt hij met een lach.

'En wat is daarop je antwoord', vraagt hij.

'Ja, ik wil dat wel, toen je laatst weg ging wist ik zeker dat ik je ging missen en dat is een goed teken', antwoordt ze en ze kruipt in zijn armen.

'Zullen we gaan douchen', vraagt hij.

'Laten we dat maar doen', zegt Jenna.

Een half uur later helpt hij haar omzichtig uit haar kleren.

'Heb jij ook condooms bij je', vraagt ze terwijl hij al in zijn blootje staat met een stijve kloppende penis waar ze met een lach naar kijkt.

'Die heb ik voor de zekerheid nog even meegenomen', antwoordt hij.

'Bij mij boven', vraagt ze toch wat onwennig terwijl ze met twee handen haar vagina beschermd en hij naar haar puntige borsten kijkt. Ze klimt het trapje op en laat zich in bed rollen waarna hij haar volgt en voorzichtig naast haar gaat liggen om niet uit bed te vallen en kruipt in twee uitgestrekte armen die hem omhelzen en naar zich toe trekken. Ze gaat verder waar ze daar straks gestopt is en drukt haar onderlijf tegen zijn penis terwijl hij met twee handen haar billen vast houdt om zeker te zijn dat hij binnen boord blijft.

'Kom', zegt ze terwijl haar haar in zijn gezicht valt, 'draai je voorzichtig naar onderen dan kom ik boven op je zitten'.